

Le(t)nji razgovori: Ivana Ugrčić, flautistkinja – Svet se divi Ivi

Ivana Ugrčić je flautistkinja čiji je talenat svet prepoznao. Nakon što je 2005. godine, s najvišom ocenom, diplomirala na Fakultetu muzičke umetnosti u Beogradu, otišla je u Pariz na masterstudije. Aprila ove godine, u žestokoj konkurenciji flautista iz celog sveta, ona je postala stipendistkinja na doktorskim studijama Univerziteta Vinskonsin–Medison. Na jednom od najjačih američkih univerziteta ova umetnica će se usavršavati naredne tri godine.

„PANČEVAC“: Na Pariskom konzervatorijumu ste stekli diplomu mastera i diplomu koncert-majstora. Ipak, početak nije bio nimalo lak.

I. UGRČIĆ: Odlazak u Pariz sam doživela dosta dramatično. Jedan deo mene nije želeo da se odvoji od toplog porodičnog doma i taj osećaj praznine me je, moram priznati, pratio većim delom boravka u Gradu svetlosti.

Ipak, sve sam to nekako uspela da potisnem jer su mi se stvorile mogućnosti o kojima sam do tada mogla samo da maštam. Tokom prve godine boravka u Parizu sa mnom je radio cenjeni profesor Pjer Iv Arto i tada sam doživela potpunu katarzu. Potpuno mi se promenila svest o muzici i njenim dometima! Profesor Arto je izvanredan pedagog, koji me je naučio scenskom nastupu i solo izvođenju, približio muziku XX veka... Ipak, kulminacija pomenute katarze usledila je tokom druge godine boravka, kada mi je mentor bio Žorž Arilol, čovek koji je sa samo šesnaest godina postao solista Francuskog simfonijskog radio-orkestra. Rečju, on je genijalac koji me je, otkrivajući mi tajne tehničkih mogućnosti flaute, naučio disciplini i apsolutnoj posvećenosti muzici.

• Pored toga što ste upoznali francusku školu flaute, po čemu ćete još pamtiti školovanje u najromantičnijem gradu u Evropi?

– Sve je to jedno neprocenjivo iskustvo koje mi je omogućilo da tečno govorim francuski, upoznam jednu od najlepših zemalja sveta, steknem divne prijatelje i saradujem s najuticajnijim flautistima današnjice. Pariz mi je doneo preporod u ličnom i profesionalnom razvoju.

- Po povratku u Srbiju imali ste solističke nastupe, radili u raznim kamernim sastavima, svirali u orkestru RTS-a i filharmoniji, bavili se pedagoškim radom... Pored toga, učestvovali ste namnogobrojnim festivalima, snimali diskove, gostovali u radio i televizijskim emisijama. Sve to deluje kao prilično ispunjen život mlade umetnice. Kako ste odlučili da je vreme za promenu?

– Većina umetnika teži ka savršenstvu, pa i ja. Doktorske studije su samo korak bliže tom cilju. Prvobitna ideja je bila da se vratim u Pariz, ali su sticaj okolnosti i moj nemirni duh presudili. Nakon što sam se raspitala o programima koje nude mnogi svetski fakulteti, Univerzitet Vinskonsin–Medison se prosto nametnuo kao jedan od najboljih. Sama procedura prijave na konkurs za dodelu stipendije fakulteta bila je izuzetno zahtevna i komplikovana – morala sam da položim internacionalni ispit iz engleskog jezika, da pošaljem sve svoje snimke i diplome i da u januaru odem u Ameriku na završni deo prijemnog ispita.

On se sastojao od sviranja koncertnih partitura pred većem renomiranih profesora.

- Sav trud se isplatio. Ne samo da ste položili prijemni već ste i saznali da su na celom fakultetu dodeljene samo dve stipendije, a da ste vi dobitnica jedne.

– Da budem iskrena, nisam ni bila svesna svog postignuća sve do momenta dolaska na fakultet. Poštovanje s kojim se svi odnose prema meni je, najblaže rečeno, šok, ali i melem za svakog umetnika.

Dobiti ovakvu stipendiju na nivou cele Amerike više je nego uspeh. Stipendija se sastoji od trogodišnjih plaćenih doktorskih studija, zdravstvenog osiguranja, kao i mesečne plate za sve vreme studiranja. Moram istaći da, pritom, nemam obavezu da radim kao asistent. Moj posao je da budem na sceni i da se istaknem kao lider, kako u izvođačkom tako i u akademskom domenu, jer sam, kao stipendistkinja tog fakulteta, ujedno i njegova predstavica na svim zvaničnim dešavanjima.

- Da li tajna vašeg uspeha leži u posvećenosti radu ili talentu?

– Teško je napraviti jasnu distinkciju i reći koliki je koji udeo u opštem uspehu.

Sve zajedno čini čoveka: jedno bez drugoga ne ide! Istina je da se rad, posvećenost i talenat teško mogu posmatrati odvojeno. Imam sreću da se bavim poslom koji mi je istovremeno zanimanje, strast i hobi. Kada je neko, poput mene, zaljubljen u ono što radi, ništa mu ne može predstavljati prepreku.

- Ipak, sigurno postoje dani kada vam se baš ne vežba. Šta onda radite?

– U takvim situacijama do izražaja dolazi snaga volje.

Kada mi nedostaje motivacija, uglavnom pročitam nešto što će me pokrenuti. Najčešće jednostavno izvadim instrument iz kutije i posle samo nekoliko trenutaka sreća obuzima moje telo i počinjem da radim!

- Na šta ste najponosniji u svojoj karijeri i zašto?

– Neću preterati ako kažem da sam ponosna na sve što mi se do sada dešavalo, bilo pozitivno bilo negativno. I neuspesi su vrlo inspirativni: lični doživljaj neuspeha bio je sastavni deo pomenutog puta.

- Živeli ste u Francuskoj i Americi, a nekoliko meseci i u Nemačkoj i Grčkoj. Koliko ste vezani za Pančevo?

– Budući da već duže vreme živim „u koferima“, vezivanje za određeno mesto bilo bi pravi luksuz. Nikad se ne vezujem za mesta, već za ljude koje ostavljam u njemu. U tom smislu, naravno da mi nedostaje moja porodica, koja živi u Pančevu, kao i mamin čuveni nedeljni ručak.

A. Vamoš